

[Bomholt.]

Rosendahls Stilling, skønt denne Mand er førende Venstremænd i Esbjerg Byraad. Det ærede Medlem havde intet som helst at udtale vedrørende sin egen Stilling til Post- og Telegrafvæsenets Bygning i Randers, hvor det ærede Medlem optraadte paa samme Maade som Byraadet i Esbjerg. Det ærede Medlem havde intet som helst at udtale vedrørende en Vedtagelse af Aalbæk Mejeri, hvor der netop forelaa store Resultater af det ærede Medlems egen Agitation i Vestjylland. Det eneste, det ærede Medlem kunde, var at oplæse en Artikel af „Vestkysten“ i Esbjerg, og jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at en Usandhed bliver ikke rigtigere, fordi den gentages ved Oplæsning. Det ærede Medlem søgte at forsvare disse K. D. F. Folk, der i Virkeligheden har været Løntrykkere, har indført en Smudskonkurrence overfor de øvrige Arbejdere i Landet og har bevirket, at de organiserede Arbejders Forhold nødvendigvis maa forringes.

Ole Bjørn Kraft: Det er mig en stor Glæde, at jeg i Dag kan takke den højtærede Statsminister for hans Udtalelser angaaende det østgrønlandske Spørgsmaal. Statsministeren konstaterede fuld Enighed i alle danske Partier. Selv om Ministeren ikke synes, at der er Grund til større Uro, forbavtede det dog ogsaa ham at se, at Nordmændene udfolder saa stor Virksomhed, skønt der ikke synes at være Udsigt til meget indbringende Forretninger. Dog er denne Forretning maaske større end almindeligt antaget. Jeg har i det mindste en Gang set en Opførelse, som viser, at Norge hvert Aar henter mellem 10 og 15 Mill. Kr. hjem fra Grønland; og at man i det mindste i Norge tillægger dette stor Betydning, fremgaar ogsaa af, at det er Regeringens Hensigt at nedsætte et Ishavsraad, hvis Opgave skal være at varetage Norges Interesser paa disse Omraader, og et Forlydende vil vide, at denne Advokat Smedal, som jeg citerede en Del af forleden, og hvis Udtalelser er meget interessante, er udsat til at være dette Ishavsraads Formand. Der er dog sikkert ogsaa andre Grunde end de rent økonomiske til den norske Interesse, saaledes som jeg søgte at paavise, og derfor takker jeg Ministeren, fordi han paa Regeringens Vegne har erklæret, at „man i kommende Tider fortsat vil vise den Foretagsomhed, som kan anses som nødvendig paa dette Omraade“, og at „Statens Interesser skal blive varetaget paa behørig Maade“. Ministeren har sikkert fuldstændig Ret i, at der ikke er nogen som

helst Uoverensstemmelse i den danske Rigsdag om dette Spørgsmaal.

Derimod er jeg desværre ikke i Stand til at takke den højtærede Kirkeminister, der udtalte, at han vil fastholde sine Centraliseringsbestræbelser og søge at faa Bestyrelsen af Stiftsmidlerne lagt under et Kontor i København. Jeg beklager dette Standpunkt baade af rent praktiske og af kirkelige Grunde. Befolkningen i Provinsen er meget utilfreds med, at alt skal samles i København, og jeg synes, at denne Utilfredshed er velbegrunder. Provinsens Bankverden er af den Opfattelse, at denne Flytning kan faa beklagelige og uheldige Følger for Provinsens Erhvervsliv, selv om det ved Flytningen er Hensigten, at Midlerne ikke skal tages bort fra Provinsen; det er dog altid det sikreste at bevare Forholdet saadan, som det er, og som det har virket til Tilfredshed; man ved, hvad man har, men ikke, hvad man faar. Erfaringerne paa dette Omraade har ikke været alt for opmuntrende.

Dernæst er der Statens Forhold til Kirken. Det er rigtigt, at jeg i min første Tale understregede de praktiske Hensyn, fordi de efter min Opfattelse alene er tilstrækkelige til at afvise Tanken; men jeg tilføjede udtrykkeligt, at ogsaa Hensynet til Forholdet til Kirken maa fraraade en Ændring. Ministeren var, saa vidt jeg forstod ham, af den Opfattelse, at det kirkelige Udvalg snart vilde afslutte sit Arbejde og afgive Betænkning. Under disse Omstændigheder, hvor Statens Forhold til Kirken snart skal til Diskussion, finder jeg det uheldigt at foretage Ændringer i den bestaaende Tilstand, og vi maa vende os imod Forslaget, fordi det her kan berøre Statens Forhold til Kirken paa en uheldig Maade.

Endelig vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord til den højtærede Undervisningsminister, der forleden Dag kom med nogle meget fornøjelige og livlige Bemærkninger om Journalisternes Forhold til Offentligheden. Jeg er ikke uenig med den højtærede Minister i, at disse Telefoninterviews meget let kan overdrives og ogsaa maaske bliver det i ganske enkelte Tilfælde, men jeg synes rigtignok, at Ministeren gik alt for vidt i de Betragtninger, han anstillede, og de Bemærkninger, han fremsatte om de journalistiske Metoder. For det første er der jo det at sige; at ingen er tyunget til at lade sig interviewe; det staar enhver, selv en Minister, frit for at sige til en Journalist: Jeg ønsker ikke at udtale mig gennem en Telefon — og deraf opstaar ingen Ubehageligheder. Men dertil kommer, at Tele-